

JE TEMNOTOU
V DOKONALOM OBLEKU

 metafora

VICIOUS

Sladká nenávisť

Od autorky bestsellerov *Môj temný Romeo* a *Úplne v tvojej moci*

L. J. SHEN

metafora

VICIOUS

Sladká nenávisť

L. J. SHEN

L. J. SHEN
VICIOUS: Sladká nenávisť

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 414. publikáciu.

Z anglického originálu *Vicious*, vydaného v roku 2024 vydavateľstvom Bloom Books,
ktoré je súčasťou Sourcebooks, preložila do slovenčiny Andrea Vargovčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 344
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2016. VICIOUS by L.J. Shen

All rights reserved.

The characters and events portrayed in this book are fictitious or are used fictitiously.
Any similarity to real persons, living or dead, is purely coincidental and not intended
by the author. All brand names and product names used in this book are trademarks,
registered trademarks, or trade names of their respective holders.

The moral rights of the author have been asserted.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Andrea Vargovčíková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie
tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-314-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-313-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-312-0 (print)

Venujem
Karen O'Harovej a Josephine McDonnellovej.

„Milujem ťa tak, ako sa milujú isté temné veci,
tajne, medzi tieňom a dušou.“

– Pablo Neruda, *100 sonetov o láske*

ZOZNAM SKLADIĚB

Machine Gun Kelly & Camila Cabello - *Bad Things*

U2 - *With or Without You*

X Ambassadors - *Unsteady*

The White Stripes - *Fell in Love with a Girl*

Smith - *Baby It's You*

Kravinsky - *Nightcall*

The Strokes - *Last Nite*

Massive Attack - *Teardrop*

Sonic Youth - *Superstar*

Billy Joel - *Vienna*

POZNÁMKA

Kvet sakury je odpradávná japonským národným symbolom. Predstavuje krehkosť a nádheru bytia a pripomína, aký je život krásny a zároveň krátky.

To isté platí aj pre vzťahy.

Buďte múdri. Nasledujte svoje srdce. A keď nájdete niekoho, kto stojí za to, nenechajte ho odísť.

1. KAPITOLA

EMILIA

Stará mama mi raz povedala, že láska a nenávisť sú tie isté pocity, no prežívané za rôznych okolností. Vášeň je rovnaká. Bolesť je rovnaká. A tie zvláštne pocity v hrudi? To isté. Neverila som jej, až kým som nestretla Barona Spencera, z ktorého sa vyklúla moja nočná mora.

A potom sa tá nočná mora stala skutočnosťou.

Myslela som si, že som mu unikla. Dokonca som si namýšľala, že na mňa načisto zabudol.

No keď sa vrátil, udrel silnejšie, než som si myslela, že je možné.

A spadla som ako kocka domina.

* * *

PRED DESIATIMI ROKMI

V sídle som bola len raz, krátko po príchode do mestečka Todos Santos, čiže pred dvoma mesiacmi. Vošla som dnu a akoby som vrástla do drevenej podlahy, ktorá nikdy nevzrúga.

Mama ma lakťom štychla do rebier. „Vieš, že táto podlaha je vyrobená z najtvrdšieho dreva na svete?“

Zabudla spomenúť, že patrí mužovi s najtvrdším srdcom na svete.

Asi nikdy nepochopím, prečo ľudia, ktorí sa topia v peniazoch, nimi plytvajú na takýto depresívny dom. Desať spální, trinásť kúpeľní, posilňovňa a grandiózne schodisko. Najmodernejšie výdobytky, aké si možno za peniaze kúpiť... a okrem tenisového kurtu a dvadsaťmetrového bazéna bolo všetko čierne.

Čierna farba udusila v človeku všetky príjemné pocity, ktoré by v ňom tento dom mohol vyvolať hneď po vstupe veľkými dverami zdobenými železnými nitmi. Súdiac podľa chladných farieb bez života a obrovských kovaných lustrov, interiérový dizajnér bol zrejme stredoveký upír. Dokonca aj podlaha bola taká tmavá, že vo mne vyvolávala dojem, akoby som sa vznášala nad priepasťou, tesne pred pádom do ničoty.

V dome s desiatimi spálňami žili traja ľudia – dvaja z nich sa tu takmer ani neukazovali –, Spencerovci sa však rozhodli ubytovať nás v byte pre služobníctvo hneď vedľa garáže. Bol síce väčší než ten, ktorý sme si prenajímali v budove obitej doskami v Richmonde vo Virgínii, no až do tejto chvíle som nad ním ohrňala nos.

Už nie.

Sídlo Spencerovcov bolo navrhnuté tak, aby v človeku vzbudzovalo bázeň. Prekypujúce bohatstvom, a predsa chudobné. *Tu nebývajú šťastní ľudia*, napadlo mi.

Pozrela som na svoje obnosené biele tenisky, ktoré som si pokreslila farebnými kvetmi, aby nebolo vidieť, že sú to iba napodobeniny značky Vans, a nasucho som preglgla. Pripadala som si bezvýznamná ešte predtým, ako ma ponížil. Ešte predtým, ako som ho poznala.

„Čo myslíš, kde je?“ spýtala sa mama potichu.

Z ozveny, ktorá sa odrážala od holých stien, mi prebehli zimomriavky po chrbte. Chcela sa spýtať, či by nemohla dostať výplatu o dva dni skôr, pretože sme potrebovali kúpiť lieky pre moju mladšiu sestru Rosie.

„Asi je tam, počuť tam zvuky.“ Mama ukázala na dvere na opačnej strane klenutej vstupnej haly. „Choď tam zaklopať. Ja počkám v kuchyni.“

„Ja? Prečo ja?“

„Lebo Rosie je chorá,“ prebodla ma pohľadom, ktorým útočila na moje svedomie, „a jeho rodičia tu nie sú. Ste rovesníci. Na teba skôr dá.“

Urobila som, čo mi povedala – nie kvôli mame, ale kvôli Rosie –, bez toho, aby som premýšľala nad dôsledkami. Nasledujúce minúty mi znepríjemnili celý posledný ročník na strednej a stali sa dôvodom, prečo som bola v osemnástich vytrhnutá z rodiny.

Vicious sa nazdával, že poznám jeho tajomstvo.

Mýlil sa.

Pamätám si len to, ako som sa vliekla k tmavým dverám a nachiahla k nim ruku s úmyslom zaklopať, keď sa ozval hlboký chrapľavý mužský hlas.

„Vieš, čo máš robiť, Baron.“

Starší muž. Pravdepodobne fajčiar.

„Sestra mi povedala, že opäť robíš problémy,“ pokračoval vyčítavo, potom zvýšil hlas a do čohosi udrel dlaňou. „Nerešpektuješ ju a ja už mám toho plné zuby.“

„Choď do riti!“ ozval sa mladší hlas a znel... pobavene? „A ona tiež. Počkať. Preto si prišiel, Daryl? Chceš si so segrou užiť aj ty? Dobrá správa, dá každému, kto je ochotný zaplatiť.“

„Dávaj si pozor na jazyk, ty darebák.“ *Plesk!* „Tvoja matka by bola hrdá.“

Nakrátko zavládlo ticho, potom sa opäť ozval mladší hlas. „Ešte slovo o mojej matke a dám ti skutočný dôvod na tie zubné implantáty, o ktorých si hovoril s mojím otcom.“ Z hlasu sršal jed. Možno nebol až taký mladý, ako si mama myslela.

„Zmizni,“ varoval ho mladší hlas. „Inak zbijem ja teba. Veľa mi k tomu nechýba. Mám plné zuby tvojich sračiek.“

„Hádám si nemyslíš, že máš na výber.“ Starší muž sa zlovestne zachechtal.

Jeho hlas mi ako jed prenikal až do špiku kostí.

„Ty si to nepočul?“ vyštekol mladší muž. „Rád sa bijem a bolesť si užívam. Možno preto, lebo vďaka nej sa oveľa ľahšie zmierujem s tým, že raz ťa zabijem. Počuješ, Daryl? Raz ťa zabijem.“

Prudko som sa nadýchla a stuhla od šoku. Čosi buchlo, potom niekto spadol a spolu s ním nejaké veci.

Chcela som utiecť – tento rozhovor zjavne nebol určený mojim ušiam –, no pristihol ma. Ani som sa nenazdala, dvere sa otvorili a ocitla som sa zoči-voči chalanovi asi v mojom veku. Vôbec však nepôsobil ako môj rovesník.

Starší muž za ním sa zhrbený opieral o stôl a namáhavo dýchal. Rozfátá pera mu krvácala a na zemi okolo neho sa povalovali knihy.

Táto miestnosť bola knižnica. Steny od podlahy až po strop lemovali police z orechového dreva plné zväzkov. Zovrelo mi hrud'. Akosi som vedela, že sem už nikdy nebudem môcť vojsť.

„Kurva, čo tu robíš?!“ soptil chalan a prižmúril oči. Akoby na mňa mieril zbraňou.

Koľko mohol mať rokov? Sedemnásť? Osemnásť? To, že sme boli zrejme v rovnakom veku, túto situáciu len zhoršovalo. Sklonila som hlavu. Líca mi horeli, div sa od nich nechytil celý dom.

„Načúvala si?“ precedil cez zuby.

Prudko som pokrútila hlavou, no, pravdaže, bola to lož. Nikdy som nevedela klamať.

„Nič som nepočula, prisahám,“ dušovala som sa nesmelo. „Pracuje tu moja mama. Hľadala som ju.“ Ďalšie klamstvo.

Nikdy som sa nebála. Naopak, odjakživa som bola smelá. Nie však teraz. Napokon, nemala som v jeho dome čo hľadať a už vôbec nie počúvať ich hádku.

Mladík ku mne o krok podišiel a ja som o krok cúvla. Oči mal mŕtve, no pery červené, plné a veľmi živé. *Ak to neustriehneš, tento*

chalan ti zlomí srdce, ozval sa hlas v mojej hlave. Ohromilo ma to, pretože mi to nedávalo žiadny zmysel. Ešte nikdy som nebola zamilovaná a v tejto chvíli som bola príliš vydesená na to, aby som zaregistrovala čo i len farbu jeho očí alebo vlasov, nehovoriac o tom, že by som k nemu mala niečo cítiť.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa. Voňal príjemne – chlapčensky a zároveň mužne, zmesou potu, hormónov a nepatrnej vône pracieho prostriedku, keďže medzi mnohé povinnosti mojej mamy v tomto dome patrilo aj pranie.

„Emilia.“ Odkiaľlala som si a natiahla k nemu ruku. „Priatelia ma volajú Millie. Môžeš ma tak volať aj ty.“

Jeho tvár ostala kamenná. „Tu si skončila, *Emilia*.“ Moje meno naschvál natiahol, vysmieval sa môjmu južanskému prízvuku a o moju ruku nezavadil ani pohľadom.

Rýchlo som ju stiahla a od rozpakov mi opäť zahoreli líca.

„Si v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. Keď ťa tu nabudúce uvidím, dúfam, že budeš mať so sebou aj vrece na mŕtvolu, lebo živá odtiaľto neodídeš.“ Prešiel okolo mňa a svalnatou rukou sa mi obtrel o plece.

Dych sa mi zasekol v hrdle. Presunula som pohľad na staršieho muža. Díval sa na mňa. Pokrútil hlavou a venoval mi úškrn, pri ktorom by som sa najradšej schúlila a zmizla. Z pery mu kvapkala krv na koženú topánku – čiernu ako jeho obnosená motorkárska bunda. Čo tu vlastne robil? Iba sa na mňa nepohnute pozeral, ani si neutrel krv.

Zvrtla som sa a upaľovala preč. Do hrdla mi stúpala žlč, napíjalo ma na vracanie.

Netreba hovoriť, že Rosie sa v ten týždeň musela zaobísť bez liekov a že rodičia dostali výplatu presne v termíne, ani o minútu skôr.

To sa stalo pred dvoma mesiacmi.

Keď som dnes prešla cez kuchyňu a vystupovala po schodoch, nemala som na výber.

Zaklopala som na dvere Viciousovej izby na konci širokej chodby. Oproti nej sa nachádzalo kamenné schodisko.

K jeho izbe som sa dosiaľ ani nepriblížila a kiežby to tak zostalo. Bohužiaľ, niekto mi ukradol učebnicu matematiky. Ktosi sa mi v škole vlámal do skrinky, vybral všetky moje veci a nastrkal do nej odpadky. Keď som ju otvorila, zasypali ma prázdne plechovky od limonád, čistiace prostriedky a obaly od kondómov.

Aj takto, síce primitívne, no účinne, mi študenti na Strednej škole Všetkých svätých pripomínali, že som nula, obyčajná slúžka. Už som si však na to zvykla a takmer som sa ani nezačervenala. V sprievode pohľadov a chichotu som sa so vztýčenou hlavou vybrala rovno do triedy na ďalšiu hodinu.

Strednú školu Všetkých svätých navštevovali rozmazaní a až priveľmi privilegovaní hriešnici. Nezapadli ste medzi nich, ak ste sa neobliekali a nesprávali ako oni. Chvalabohu, na rozdiel odo mňa tu Rosie až tak nevytrčala. Zato ja som tu pre svoj južanský prízvuk a nekonvenčný štýl obliekania pôsobila ako päť na oko. A jeden z najpopulárnejších chalanov v škole – Vicious Spencer – ma z duše neznášal.

Horšie bolo, že som medzi tieto decká zapadnúť ani nechcela. Vôbec na mňa neurobili dojem. Neboli milé ani prívetivé, ba ani múdre. Nemali žiadnu z vlastností, ktoré som hľadala u svojich priateľov.

No ak som chcela niekedy odtiaľto vypadnúť, potrebovala som svoju učebnicu.

Trikrát som zaklopala na mahagónové dvere Viciousovej izby. Prstami som si stískala spodnú peru a zhlboka dýchala. Márne, rozbúšené srdce sa mi ani tak neupokojilo.

Prosím, nebuď tam...

Prosím, nesprávaj sa ako debil...

Prosím...

Zo škáry spod dvier doľahol tlmený zvuk a ja som stúpila.

Chichot.

Vicious sa predsa nechichotal. Vlastne sa nesmiat takmer nikdy. Dokonca šetril aj úsmevmi. Kdeže, tento zvuk bol nepochybne ženský.

Chrapľavo zašepkal čosi nezrozumiteľné a ona zastonala. Nervózne som si utrela ruky do žltých džínsových šortiek. Zo všetkých scenárov, ktoré som si dokázala predstaviť, bol tento najhorší.

On.

S ďalšou babou.

Neznášala som ju ešte skôr, než som sa dozvedela, kto to je.

Nešlo mi do hlavy, prečo ma to štve.

Očividne tam však bol a ja som nemohla odísť s prázdnyimi rukami.

„Vicious?“ zvolala som naoko pokojne. Vystrela som sa, hoci ma nemohol vidieť. „To som ja Millie. Prepáč, že ťa vyrušujem. Len si chcem požičať učebnicu matematiky. Tú moju niekto zobral a ja sa potrebujem pripraviť na zajtrajší test.“ *Božechráň, aby si sa ty musel niekedy učiť na test!* Potichu som sa nadýchla.

Neodpovedal, no počula som prudký nádych – to bola ona! –, šuchot šiat a zvuk zrejme otvárajúceho sa zipsu.

Zatvorila som oči a pritlačila si čelo na chladné drevené dvere.

Zatni zuby. Potlač hrdosť. O pár rokov si na to už ani nespomeniem. Vicious a jeho vyrývanie už budú len vzdialenou spomienkou a snobské Todos Santos zapadne prachom.

Josephine Spencerová ponúkla mojim rodičom prácu a oni si takúto príležitosť nedali ujsť. Ťahali nás cez celé USA až do Kalifornie, pretože tu bola lepšia zdravotná starostlivosť a nemuseli sme platiť prenájom. Mama pracovala u Spencerovcov ako kuchárka a hospodárka a otec bol záhradník a údržbár. Ich predchodcovia, takisto manželia, dali výpoveď. Nie div. Ani mojich rodičov táto práca nenadchýnala. Takáto možnosť sa však naskytila iba zriedka. K tejto práci sa dostali vďaka mojej pratete, ktorá sa priatelila s Josephine Spencerovou.

Plánovala som odtiaľto čo najskôr vypadnúť. Presnejšie, len čo ma prijmú na prvú vysokú školu v inom štáte, na ktorú som si podala prihlášku. Na to však budem potrebovať štipendium.

A na štipendium potrebujem výborný prospech.

A na výborný prospech potrebujem tú učebnicu.

„Vicious,“ oslovila som ho znova tou hlúpu prezývkou. Svoje skutočné meno neznášal a nechcela som ho rozčúliť, sama som nechápala prečo. „Požičiam si od teba učebnicu a rýchlo si odpíšem vzorce. Švihnem si. Prosím.“ Začínalo mi to liezť na nervy. Už to bolo dosť zlé, že mi v škole zasa ukradli veci, ešte som musela prosíkať Viciousa.

Chichotanie sa silnelo. Ten vysoký, piskľavý zvuk mi rezal uši. Až ma svrbeli prsty od nutkania vpáliť do dverí a vraziť mu pästou do zubov.

Zastonal od rozkoše. Vedela som, že to nemá nič spoločné s dievčaťom, s ktorým si užíval. Rád do mňa rýpal. Od nášho prvého stretnutia pred knižnicou pred dvoma mesiacmi mi neúnavne pripomínal, že nie som dosť dobrá.

Nie som dosť dobrá, aby som bývala v jeho sídle.

Nie som dosť dobrá, aby som chodila do jeho školy.

Nie som dosť dobrá, aby som bývala v jeho meste.

Najhoršie však bolo, že to nebola iba metafora. Naozaj to bolo jeho mesto. Baron Spencer mladší – pre svoju odmeranosť a bezcitnosť prezývaný Vicious – bol dedičom jedného z najväčších rodinných majetkov v Kalifornii. Spencerovci vlastnili ropnú spoločnosť, polovicu centra Todos Santos aj s nákupným centrom a tri obrovské kancelárske budovy. Vicious mal toľko peňazí, že by z nich vyžilo ďalších desať generácií jeho rodiny.

Na rozdiel odo mňa.

Moji rodičia boli sluhovia. Každý cent si museli poctivo odmakať. Neočakávala som, že by tomu rozumel. Deti, ktorým rodičia zriadili zverenecký fond, to ani nemohli pochopiť. No predpokladala som, že to bude aspoň predstierať, tak ako ostatní.